

החתול הלבן

א. נסביט

"את צריכה לדעת, דולי היקרה" התחיל החתול, ודולי חשבה שהוא קצת חצוף כשפונה אליה כך "את צריכה לדעת שכשהיינו קטנים נתנו לנו לחפש את מזלנו."

"אבל" הפסיקה אותו דולי "כולכם הרי נולדתם וגדלתם בסככה שלנו וראיתי אותכם מדי יום." "נכון" אמר החתול "כל לילה יצאנו לחפש את המזל שלנו ואלה היו בעיקר עכברים שהתמזלו לנו. ובכן לילה אחד חיפשתי את המזל שלי והגעתי לחור שאף פעם עוד לא ראיתי. זחלתי דרכו ומצאתי את עצמי בחדר גדול ויפה. הריח היה נהדר. הייתה שם גבינה טריה, עכברים וחלב. זה היה החדר היפה ביותר שאפשר רק לחלום." "אין אצלנו חדר כזה..." התחילה דולי.

"האם אמרתי שהוא ישנו?" שאל החתול "אמרתי רק שמצאתי את עצמי שם. טוב, נשארתי שם זמן מה. זה היה הזמן המאושר ביותר בחיים שלי. אבל פעם, כשרחצתי פנים אחרי שאכלתי את הדג הטעים ביותר שטעמתי אי-פעם, שמתי לב שעל ווים על הקיר תלויים עורות. ואלה היו עורות של חתולים" הוא הוסיף לאט. "מפחיד אותך?" דולי לא פחדה. היא רק ניערה קצת את החתול כדי שידבר מהר יותר.

"מדוע אתה לבן כשכל האחים שלך מנומרים, יקירי?" שאלה דולי את החתול שלה. לפני ששאלה היא לקחה ממנו את סליל הצמר שבו הוא שיחק, החזיקה את החתול לפניו והביטה ישר בפניו, כמו שאליסה עשתה עם המלכה האדומה. "אספר לך אם תשמרי זאת בסוד ולא תחזיקי אותי כל כך חזק" ענה החתול.

דולי לא הייתה כלל מופתעת שהחתול דיבר אליה, כי היא קראה את ספרי הפיות שלה, כפי שעושים כל הילדים החמודים, והיא ידעה שכל היצורים עונים אם מדברים אליהם בצורה הנכונה. לכן החזיקה את החתול קצת יותר נוח והסיפור התחיל.

אין מה לאמר יותר.
אבל אולי תגידי למה
השערות שלך
חומות?"
"אני חושבת כי כך
נולדתי" אמרה דולי
ברוך.
החתול הרים את
אפו כלפי מעלה.
"אין לך הרבה דמיון"
אמר.

"אבל חתולי, באמת

ובתמים, בלי סיפורים, הרי נולדת לבן, אתה יודע."
"אם את יודעת זאת, למה לשאול אותי? בכל אופן
אינך יכולה לצפות שאזכור האם נולדתי לבן או לא.
הייתי צעיר מדי כדי לשים לב דברים כאלה."
"עכשיו אתה סתם מתבדח" אמרה דולי המסכנה
ולגמרי מבולבלת.

פרווה של החתול הצטמררה מהעלבון.
"מה! את באמת לא מאמינה לי? לא אדבר אתך
יותר" אמר.

ובאמת לא דיבר יותר.

"נבהלתי נורא. עמדתי כמו מאובן תקוע לאדמה
ואז שמעתי רעש איום, נביחות ונחירה ולפני עמד
מפלץ איום. זה היה משהו כמו כלב, ומשהו כמו
מטאטא, או משהו שהטבח זרק אותו לאשפה –
אני לא יכול לתאר אותו. זה תפס אותי וכעבור רגע
העור המנומר שלי תלוי היה על וו אחרי הדלת.
זחלתי מהחדר המוכושף הזה, חתול בלי עור.
וכך נעשיתי לחתול לבן."
"אני לא בדיוק מבינה.. התחילה דולי.
"לא? מה הייתה עושה אמא שלך אילו מישהו
הוריד ממך שמלה ותלה אותה על וו, כך שלא
הייתה יכולה להגיע אליה?"

"אני מניחה שהייתה קונה לי שמלה אחרת."
"בדיוק. אבל כשאמא שלי לקחה אותי לחנות
עורות, אזלו שם כל העורות המנומרים בגודל שלי
ולכן קיבלתי אחד לבן."
"אני לא ממינה לאף מילה מהסיפור הזה" אמרה
דולי.

"לא? טוב, אני בטוח שזה הסיפור הטוב ביותר
בתשובה לשאלה מטופשת כזו."
"אבל אתה היית תמיד..."

"נו, טוב" אמר החתול והראה את הציפורניים שלו
"אם את יודעת על כך יותר מאשר אני יודע, הרי